

РЕШЕНИЕ

№ 4429

гр. София, 05.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 01.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9700** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Глава десета на Административнопроцесуалния кодекс вр. чл.118, ал.1 от Кодекса за социално осигуряване.

Образувано е по жалба на Г. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, чрез адв. А. Ч., против Решение № Ц 1040-21-202/09.09.2020г. издадено от Т. В. – Директор на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата й против Разпореждане № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. за прихващане на сумата от сумата от 397,83 лева и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. за прихващане на сумата от 135,56 лева изд. от Ръководител на Контрола по разходите на ДОО С. М. при ТП на НОИ – С. град.

Жалбоподателката - Г. Д. Г. - претендира отмяна на обжалваното решение. Счита, че същото е нищожно и алтернативно незаконосъобразно, непълно и немотивирано, издадено при съществено нарушение на процесуалните разпоредби на КСО и АПК. Твърди се, че процесното решение е издадено от компетентен орган, но при грубо нарушаване на процесуалните правила изразяващи се в обединение на две самостоятелни по своята същност административни производства и осъществяване на контрол от горестоящия орган и произнасяне от негова страна с един индивидуален административен акт. Излага съображения, че е налице Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. изд. от Ръководител на Контрола по разходите при ТП на НОИ – С. град, което е потвърдено с Решение № Ц-1040-21-73/23.07.2020г. издадено

от Директор на ТП на НОИ – С. град и което е обжалвано и е образувано адм.д. № 8134/2020г., 54 състав по описа на АССГ – процесното Разпореждане не е влязло в сила. Излага съображения, че не е налице издаден и влязъл в сила акт на основание на който първоначално предоставеното и добросъвестно получено обезщетение за временна неработоспособност – бременност, раждане и майчинство е било предоставено. Жалбоподателката излага доводи, че в следствие на това не може да се удържат и възстановяват суми по невлязло в сила Разпореждане за отмяна на първоначално издадено Разпореждане за предоставяне на тези суми. Моли да се отмени изцяло актът като неправилен и незаконосъобразен. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание, жалбоподателката, редовно призована не се явява и не се представлява.

В съдебно заседание, ответникът ТП на НОИ С. град, чрез процесуалния си представител – юриск. П., оспорва жалбата. Излага аргументи за законосъобразност на оспорения акт. Искането към съда е да отхвърли подадената срещу него жалба като неоснователна. Депозира писмено становище и претендира юрисконсултско възнаграждение в минимален размер.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Жалбата е подадена от лице по чл.147, ал.1 от АПК, за което оспореният административен акт създава задължения, при спазване на срока по чл.149, ал.1 от АПК, във вр. с чл.118, ал.1 от КСО, срещу подлежащо на съдебен контрол на основание чл.118, ал.1 от КСО решение на Директора на ТП на НОИ – С. град, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна по следните съображения:

С Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. изд. от Ръководител на Контрола по разходите при ТП на НОИ – С. град, издадено на основание чл.114, ал.2 и ал.3 от КСО е разпоредено Г. Г. да възстанови добросъвестно получените парични обезщетения за временна неработоспособност за периода от 03.01.2018г. до 30.04.2018г. и парични обезщетения бременност и раждане за периода от 14.12.2018г. до 16.02.2019г. в общ размер на 5 477,76 лева – главница.

Разпореждането е постановено след извършена проверка по разходите на ДОО на [фирма] и служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход, подадени от дружеството за Г. Д. Г. по реда на чл.5, ал.4 от КСО за периода от м. 05.2017г. до м. 11.2018г. вкл.

От резултатите на извършената проверка е видно, че Г. Д. Г. не е била осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и § 1, ал.1, т.3 от Допълнителните разпоредби на КСО поради невъзникнало осигурително правоотношение съгласно чл.10, ал.1 от КСО, като за лицето са подавани данни без правно основание по реда на чл.5, ал.4 от КСО, въз основа на които е изплатено парично обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване за бременност и раждане.

Предвид заличаването на подадените данни за осигурителен стаж и доходи на жалбоподателката за периода от 26.05.2017г. до 29.11.2018г. от [фирма], на основание чл.114, ал.2, т.2 от КСО е постановено разпореждане за възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност, бременност и раждане за периода от 03.01.2018г. до 30.04.2018г.

Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. изд. от Ръководител на Контрола по

разходите при ТП на НОИ – С. град е обжалвано по административен ред и има постановено Решение № Ц1040-21-73 от 23.07.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град с което е потвърдено цитираното разпореждане.

След като е констатирано, че задължението на Г. Д. Г. към ДОО не е било погасено доброволно в срока по чл.114, ал.3 от КСО към дата на възникване през месеците май, юни и юли на 2020г. на вземания на лицето от ДОО, представляващи обезщетение за бременност и раждане по болничен лист № E20201162375, на основание чл.114, ал.5 от КСО са издадените процесните разпореждания № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. за прихващане.

Разпорежданията са й връчени и в срока по чл.117, ал.2, т.2 от КСО има подадени жалби срещу тях до Директора на ТД на НАП – С. град.

В срока по чл.117, ал.3 от КСО директорът на ТП на НОИ С. град е издал Решение № Ц 1040-21-202/09.09.2020 г., с което е отхвърлил оспорването, като неоснователно. Решението на директора на ТП на НОИ - С. град е предмет на съдебен контрол в настоящото производство.

В хода на съдебното обжалване не са събирани нови доказателства, различни от възприетите от административния орган и отразени в оспореното решение.

Оспореното Решение № Ц 1040-21-202/09.09.2020г. е валидно и допустимо. Издадено е след надлежно сезиране с жалба до Директора на ТД на НАП – С. град, по реда на чл.117, ал.1 от КСО и в срока за обжалване по чл.117, ал.2, т.2 от КСО.

Издадено е от компетентен орган съгласно чл.117, ал.3 от КСО – Директор на ТП НОИ – С. град. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл.59, ал.2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отразени са направените от него при осъществяването контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл.114, ал.2, т.2 от КСО за възстановяване на добросъвестно получена сума за обезщетение за ползван отпуск за временна неработоспособност. В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правил, представляващи основание за отмяната му.

Решението е материално законосъобразно.

Правилно Директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че разпорежданията, предмет на контрол са издадени от компетентен административен орган. Съгласно чл.114, ал.3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт. В настоящия случай Разпореждане № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град, който е материално и териториално компетентния административен орган да стори това съгласно нормата на чл.114, ал.3 от КСО.

Съдът счита, че са били налице предвидените в закона предпоставки за прилагане института на прихващането. Не е спорно между страните, че са налице две изискуеми

задължения - неоснователно получени суми от жалбоподателката Г., представляващи обезщетение за бременност и раждане от държавното обществено осигуряване.

Според чл.114, ал.1 и ал.2 от Кодекса за социално осигуряване, недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от КСО, а добросъвестно получените суми - само в конкретни хипотези, като за възстановяване на сумите по ал.1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл.110, ал.1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4.

Разпореждането по чл.114, ал.3 от КСО е изпълнително основание, което е изрично предвидено в чл.209, ал.2, т.7 от ДОПК, според който, принудително изпълнение се предприема въз основа на разпореждане за събиране на суми, издадено от органите на Националния осигурителен институт, независимо дали е обжалвано.

Такъв в случая е Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО в Териториално поделение на НОИ, С. – град. Съответно, според чл.114, ал.5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал.3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл.110, ал.5, т.1 от този кодекс или по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението. В случая са произнесени оспорените Разпореждане № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. и Разпореждане № РП – 3-21-00780127/08.07.2020г. на длъжностно лице на контрола по разходите на ДОО, с което е разпоредено да се прихване от изискуемо вземане от ДОО, представляващо парично обезщетение за бременност и раждане, съответно сумата в размер на 397,83 лева и сумата в размер на 135,56 лева от Г. Д. Г..

Не е спорно, че от страна на Г. не са предприети действия по доброволно изпълнение на задължението.

Според чл.117а, ал.1 от КСО, обжалването на разпорежданията по чл.114 и чл.117, ал.1, т.2 не спира изпълнението им.

Цитирания нормативен текст е ясен и небудещ никакво съмнение относно неговото приложение.

Това в случая означава, че Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. е годно изпълнително основание независимо, че е обжалвано и не е влезнало в сила.

Не се твърди и не се установява, изпълнението на Разпореждане № РВ – 3-21-00751110/15.05.2020г. да е спряно при условията и по реда на чл.117а, ал.2 от КСО. Напротив има постановено Решение № 3333 от 21.05.2021г. по адм. дело № 8134/20г., 54 състав с което се отхвърля жалбата на Г. Д. Г. против Решение № 1040-21-73/23.07.2020г. на Директора на ТП на НОИ – С. град с което е потвърдено Разпореждане № РВ-3-21-00751110/15.05.2020г. на Ръководителя на контрола по

разходите на ДОО в ТП на НОИ-С. град за възстановяване на добросъвестно получено парично обезщетение за бременност и раждане и отглеждане на малко дете за периода от 03.01.2018г. – до 16.02.2019г. в размер на 5477.76лв. – главница, но то не е влязло в сила.

Както се посочи, според чл.114, ал.5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал.3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл.110, ал.5, т.1 от КСО.

Принудителното изпълнение в случая, следва да бъде съобразено с правилото на чл.114а, ал.1 от КСО, според което върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по този кодекс, не могат да се налагат запори по реда на Гражданския процесуален кодекс и Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или да се извършват други удръжки освен за задължения към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл.114, ал.5 от КСО.

Следователно издадените разпореждания, предмет на разглеждане в настоящето производство, а именно № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. са постановени правилно, в съответствие с правомощията на органа и цитираните законови разпоредби.

От страна на жалбоподателя не се заявиха и не се установиха конкретни данни, които да налагат извод, че предприетите от административния орган действия са в противоречие с цитираните изисквания на закона.

Крайният извод е, че Разпореждане № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. на ръководител на контрола по разходите на ДОО са издадени от компетентния за това административен орган, като властническото волеизявление е облечено в изискваната от закона форма. Правилно е приложен материалния закон, като не са допуснати нарушения на административно производствените правила. Спазена е типичната цел, която закона преследва с издаването на актове от категорията на процесния такъв.

С оглед констатираната неоснователност на жалбата, на основание чл.143 и чл.144 от АПК, във връзка с чл.78, ал.8 от ГПК, във връзка с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лева юрисконсултско възнаграждение.

Мотивирано от изложеното, Съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Д. Г. с ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [жк], [жилищен адрес]0, против Решение № Ц 1040-21-202/09.09.2020г. издадено от Т. В. – Директор на ТП на НОИ – С. град, с което е отхвърлена жалбата й против Разпореждане № РП – 3-21-00788788/27.07.2020г. за прихващане на сумата от сумата от 397,83 лева и Разпореждане № РП – 3–21-00780127/08.07.2020г. за прихващане на сумата от 135,56 лева изд. от Ръководител на Контрола по разходите на ДОО С. М. при ТП на НОИ – С. град.

ОСЪЖДА Г. Д. Г. да заплати на Териториално поделение на НОИ С. град, сумата от 100, 00 лв. (сто лева) юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховният административен съд на Република България в четиринадесет дневен срок от

съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: